

Sygnatura akt VI Ka 23/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Katarzyna Kajda

przy udziale przedstawiciela KMP w G. sierż. sztab. Rafała Walczaka

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy obwinionego **M. S.** s. A. i Z.,

ur. (...) w T.

o wykroczenie z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 9 września 2014 r. sygnatura akt VII W 553/13

na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw i art. 118 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie wobec M. S. o zarzucone mu wykroczenie z art. 92a kw, zaś kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 23/15

UZASADNIENIE

M. S. obwiniono o to, że w dniu 16 kwietnia 2013 roku około godziny 08:35 w Z. na trasie (...) – 23km 6hm, kierując samochodem marki M., o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dozwoloną prędkość o 41 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.

Wyrokiem z dnia 9 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt VII W 553/13 Sąd Rejonowy w Zabrze uznał obwinionego M. S. za winnego tego, że w dniu 16 kwietnia 2013 r. w Z., prowadząc samochód marki M., o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości ustalonego znakiem drogowym i przekroczył dozwoloną prędkość 70 km/h o 41 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a k.w. i za to na mocy art. 92a k.w. skazał go na karę 1000 złotych grzywny. Na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z art. 118 § 1 k.p.w. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.) o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obwinionego. Skarżący zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a mianowicie dowolne uznanie przez Sąd, że zeznania świadków K. N. i K. R. są w pełni wiarygodne, logiczne i spójne, natomiast nie można dać wiary zeznaniom świadka P. Z. oraz obwinionego, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na taką ocenę;

2) art. 5 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. przez uznanie, że istnieją wiarygodne dowody wskazujące, iż obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie, podczas gdy dowody takie nie istniały, zatem zgodnie z zasadą domniemania niewinności Sąd winien był uznać, iż obwiniony nie popełnił wykroczenia, co do którego przypisano mu winę;

3) art. 170 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.s.w. przez jego błędne zastosowanie, skutkujące oddaleniem wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji świadków K. N. i K. R. wraz ze świadkiem P. Z. i obwinionym;

4) art. 429 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. przez poinformowanie obwinionego, iż nie przysługuje zażalenie na postanowienie o oddaleniu dowodu, podczas gdy zdaniem Sądu środek odwoławczy był niedopuszczalny i Prezes Sądu winien był zarządzeniem odmówić jego przyjęcia;

5) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 69 k.p.s.w. w zw. z art. 54 § 6 i 7 k.p.s.w. w zw. z art. 93 § 2 k.p.s.w. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd, iż w sprawie nie istniała możliwość wydania wyroku nakazowego, w sytuacji gdy obwiniony nie został przesłuchany ani bezpośrednio po zdarzeniu, ani też w terminie późniejszym;

6) art. 506 § 3 k.p.k. w zw. z art. 94 k.p.s.w. poprzez orzeczenie przez Sąd surowszej kary, niż w wyroku nakazowym, podczas gdy nie istniały przesłanki do orzeczenia surowszej kary;

II. obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na błędnej wykładni § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym... (Dz. U. 2007.225.1663) poprzez uznanie, iż laserowy miernik prędkości (Typ: (...) Nr fabryczny (...)) posiada przymiot „przyrządu laserowego”, zapewniającego właściwy pomiar prędkości pojazdu, w rozumieniu w/w przepisu rozporządzenia, podczas gdy nie umożliwia on identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana i tym samym, nie może zostać uznany za „przyrząd laserowy” w myśl powyższego przepisu;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość 70 km/h o 41 km/h, że wokół obwinionego nie poruszały się inne pojazdy, że obwiniony jechał lewym pasem ruchu, w sytuacji gdy nie wynika to z przeprowadzonych dowodów;

IV. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 1000 złotych, w sytuacji gdy nie zachodzą okoliczności obciążające, przemawiające za wymierzeniem kary w/w wysokości;

W konsekwencji na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. obwiniony wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w. oraz - w związku z tym - o zmianę orzeczenia o kosztach postępowania, zawartego w pkt 2 wyroku, poprzez obciążenie w/w kosztami, jak również kosztami postępowania odwoławczego, Skarbu Państwa;

względnie o

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

Ewentualnie na wypadek niedostrzeżenia podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, w miejsce wniosków z pkt 1 i 2 wniósł o :

3. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze, poprzez wymierzenie obwinionemu w oparciu o art. 92a k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. za przypisane wykroczenie kary grzywny w wysokości 300 złotych oraz o zmianę

orzeczenia o kosztach postępowania zawartego w pkt 2 wyroku, poprzez obciążenie w/w kosztami, jak również kosztami postępowania odwoławczego, Skarbu Państwa.

Pismem z dnia 7 maja 2015 roku obwiniony wniósł o umorzenie postępowania w związku z przedawnieniem karalności.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja obwinionego M. S. okazała się skuteczna o tyle, że w efekcie jej wniesienia dojść musiało do uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzuconego obwinionemu.

W pierwszym jednak rzędzie Sąd Odwoławczy zbadał, rozpoznając apelację zawierającą wniosek o uniewinnienie obwinionego i kwestionujący także jego winę w zakresie zarzuconego jego osobie wykroczenia, czy nie zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do uniewinnienia obwinionego. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienie może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności zgromadzony już w zupełności materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia obwinionego. Gdyby dowody takie prowadziły do wniosku o braku winy obwinionego, dojść powinno wówczas do jego uniewinnienia. Gdy natomiast po stwierdzeniu przedawnienia karalności zgromadzone dowody nie dają podstaw do uniewinnienia obwinionego, sąd wówczas bez prowadzenia dalszego postępowania umarza je (tak między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 roku, IV KKN 264/99, Lex 54407, podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2002 roku, V KKN 484/00 Lex 53336).

W realiach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Odwoławczego brak było warunków do wydania wyroku uniewinniającego. Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz zarzutów i argumentów apelacji nie dawała podstaw do uznania, iż w sprawie niniejszej zapaść winien wyrok uniewinniający obwinionego od popełnienia zarzuconego jego osobie czynu. W zakresie zatem w jakim apelacja zmierzała w kierunku uniewinnienia obwinionego, nie mogła zostać uwzględniona. Oczywiście bezzasadny okazał się w szczególności zarzut apelacji obwinionego w której podniósł, iż Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. nr 225 poz. 1663) i zarzut dotyczący uznania wadliwie przez Sąd Rejonowy, że obwiniony przekroczył dozwoloną prędkość o 41 km/h. Do takich wniosków Sąd Okręgowy doszedł, dokonując kompleksowej oceny materiału dowodowego, mając przede wszystkim na uwadze zeznania funkcjonariuszy Policji K. R. i K. N.. Tym samym w pełni podzielił tok rozumowania Sądu I instancji, ocenę dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz końcowe wnioski.

Wywieziony przez obwinionego środek odwoławczy skutkować musiał uchyleciem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania. W zakresie bowiem przypisanego obwinionemu tymże wyrokiem wykroczenia doszło do przedawnienia karalności. Czyn przypisany M. S. popełniony został 16 kwietnia 2013 roku. Zgodnie natomiast z obowiązującym w tym zakresie przepisem art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; przy czym jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie (jak w niniejszej sprawie), karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przedłużenie wskazanych terminów może zaś nastąpić jedynie w przypadku, gdy doszło do wszczęcia postępowania mediacyjnego. Czasu bowiem trwania tego postępowania nie wlicza się do okresu przedawnienia (art. 45 § 2a k.w.). W sprawie niniejszej postępowanie mediacyjne nie było prowadzone. Pomimo zatem, iż w czasie wyrokowania przez Sąd Rejonowy, czyn przypisany obwinionemu nie uległ jeszcze przedawnieniu, do przedawnienia tego doszło nieodwracalnie w dniu 17 kwietnia 2015 roku. W niniejszej sprawie, co warto podkreślić, przedawnienie karalności czynu obwinionego nastąpiło z przyczyn niezawinionych, niezależnych od organów prowadzących postępowanie (długotrwała choroba obwinionego, potwierdzona dokumentacją lekarską, w tym zaświadczeniem lekarza sądowego i wyrażona przez obwinionego wola osobistego udziału w sprawie).

Mając zatem na uwadze treść art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyn odwoławczej, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania przeciwko M. S. o zarzucone mu wykroczenie z art.92a k.w.

Zgodnie z art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania należało obciążyć Skarb Państwa.